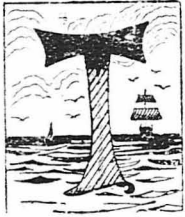

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΣΥΓΧΡΟΝΩΝ ΚΡΟΙΣΩΝ

Ο ΠΙΟ ΙΔΙΟΡΡΥΘΜΟΣ ΑΓΓΛΟΣ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥΧΟΣ

Ο Τζέιμς Έντερσον και η εκκεντρικότης του. Η απέχθειά του προς τον άερα, το φως και τον θόρυβο. Η «Έπαυλις της Σιαπής». Η περίφημη συλλογή βιολιών του Έντερσον. Οι πινακές του και η πανοπλίες του. Ο φόβος του προς την βουελλα και τους κεραυνούς. Η μουσικές έσπεριδες του, κτλ. κτλ.

ΕΛΕΥΤΑΙΑ, πέθανε στο Λονδίνο, ο πιο ιδιόρρυθμος κι' εκκεντρικός Άγγλος πολιτευομενός της εποχής μας, ο Τζέιμς Στουάρτ Έντερσον, αφήνοντας περιουσία 411.000 λιρών στερλινών, δηλαδή 300 περίπου εκατομμυρίων ελληνικές δραχμές.

Από την κολοσσιαία αυτή περιουσία, ο Έντερσον κληροδότησε στην γραμματεία του 150.000 λίρες (δηλαδή εκατό εκατομμύρια δραχμές), καθώς και την μεγαλοπρεπή έπαυλις που είχε στο Άμπιφορντ, της επαρχίας Άσπιγξ, η οποία ως κτήμα αξίζει 10.000 λίρες και περιέχει μέσα κλιμακωτικούς και άλλους θησαυρούς, αξίας έναντι 100.000 λίρες.

Η υπόλοιπη περιουσία του όρισε να διατεθεί για να ιδρυθεί ένα άσυλο—αναρρωτήριο για τους φτωχούς βιοπαίσιους, οι οποίοι έχουν συντηρηθεί από τον άγωνα της ζωής.

Ο Τζέιμς Έντερσον ήταν γυιός ενός κάμπλουτου Αυστραλιανού τραπεζίτη κι' όταν μετά τον θάνατο του πατέρα του, νεώτατος κληρονόμος την κολοσσιαία περιουσία του, την μετέφερε στην Άγγλία, όπου ήταν εγκατεστημένος ο ίδιος από έτών, κι' όπου έχτισε στην επαρχία Άσπιγξ την μεγαλοπρεπή έπαυλις που αναφέραμε παραπάνω.

Ελάττωσε τη μητέρα του κι' όταν εκείνη γέρονσε πολύ και δεν μπορούσε να μείνει στο Άσπιγξ, όπου την έπειραζε το κλίμα, της έχτισε μια άλλη μεγαλοπρεπέστατη έπαυλις στην γειτονική επαρχία.

Έκει η γοητή κυρία Έντερσον πέθανε έπειτ' από άσκατο καιρό, σε ηλικία δυόδεκα έτών, Ο θάνατός της έκανε τον γυιό της ακόμα πιο εκκεντρικό απ' ότι ήταν προγουμένως.

Μολονότι είχε στη διάθεσί του μια άπέραστη έπαυλις, ο Τζέιμς Έντερσον, το μεγαλύτερο μέρος της ζωής του το πέρασε μέσα σ' ένα μικρό διαμέρισμα από δυό δωμάτια.

Έτρεφε μεγάλη απέχθεια προς το φως της ημέρας, τον καθαρό άερα και το ηλεκτρικό φως. Γι' αυτό στην έποχή του, όπου ύπάρχοντες όλες η ανέσεις, δεν ύπρχε ηλεκτρικό, αλλά μόνο πολυέλαια με κεριά και λάμπες πετρελαίου.

Συγγνώμη, όλους τους καλεσμένους που φιλοξενούσε στην έπαυλι του, έστοι κι' αν έπρόκειτο να μείνουν λίγες ώρες εκεί, τους έβαζε να δουλεύονται ότι δεν θα κάνουν θόρυβο κατά το διάστημα της διαμονής τους κι' ότι μετά την αναχώρησή τους, δεν θα κάνουν λόγο για τις παραξενιές του. Γι' αυτό και η έπαυλις του είχε έπωνυμιασθεί «Τό Σάτι της Σιγής».

Ο Έντερσον είχε εξαιρετικό ταλέντο μουσικό κι' έπαιζε θαυμάσια βιολί. Η μαγία του ήταν τα παλιά, απάνια και πολύτιμα βιολιά, απ' τα όποια είχε κάνει μια μεγάλη συλλογή. Μεταξύ αυτών ήταν κι' ένα «Στραντιβιόριου» κι' ένα «Γκιουαντινίζας», που η αξία του καθενός ύπερβαίνει τα δέκα εκατομμύρια γαλλικά φράγκα και τέλος ένα βιολί «Γκιουαντινίζου», το όποιο από τους ειδικούς είχε χαρακτηριστεί ανεκτίμητο και το όποιο ήταν η μεγάλη αδυναμία του πολιτευομενίου. Το είχε πάντα τοποθετημένο επάνω σ' ένα ειδικό τραπέζι—θήρη, δίπλα στο κρεβάτι του.

Μανία επίσης είχε με τους ζωγραφικούς πίνακες, απ' τους όποιους είχε συλλέξει εκατοντάδες αλόκληρους. Η αξία της συλλογής του αυτής, μέσα στην οποία ήταν και πολλά έργα του Ρέμπραντ και του Γκαϊνταμορου, είχε υπολογιστεί πάνω από 100.000 λίρες στερλίνες.

Άλλη μαγία του ήταν η πανοπλίες. Είχε κάνει μια συλλογή από πανοπλίες όλων των εποχών, που του είχε στοιχίσει ένα σωρό χρήματα και διατηρούσε στην ύπηρεσία του έναντι δέκα δέκα ειδικούς υπαλλήλους, για να καθαρίζουν τακτικά και να διατηρούν σε καλή κατάσταση τις έκατοντάδες αυτές των πανοπλίων, η όποιες ήταν τοποθετημένες κατά ύψους των διαδρόμων και στις γωνίες των αιθουσών.

Στο μεγάλο κώλι της έπαυλεως ήτανε στήμενη επάνω σ' ένα ξύλινο βίολο η πολεμική πανοπλία που φορούσε στους πολέμους ο βασιλεύς της Άγγλιας Κάρολος 1ος και την όποια ο Έντερσον είχε αγοράσει αντί 15.000 λιρών.

Είπαμε, ότι ο εκκεντρικός πολιτευομενίου άπεχθόταν το φως της ημέρας και τον καθαρό άερα. Πρέπει να προσθέσουμε, ότι

έτρεφε κυριολεκτικώς τις βροντές, τις άστρακές, καθώς και τα ρούματα του άερος.

Μόλις έβρισκε βροχή και μάλιστα καταγιάς, ο Έντερσον έτρεχε στην κρεββατοκάμαρά του, πλάγιαζε στο κρεβάτι του και κουκουλωνόταν με καμιά δεκαριά σκεπάσματα, για να μην άκουη τις βροντές και να μη βλέπη τις λάμπες των άστρακών.

Έπίσης τα ρούματα του άερος τα έτρεφε τόσο πολύ, ώστε δια τα παράθυρα της έπαυλεως είχαν διατάξει, για να μην έμειναν διαρκώς κλειστά, άκρια και τις ημέρες της πιο άφορητης καλοκαιρινής ζέστης.

Έν τούτους, ο ίδιος τον περισσότερο καιρό του τον περνούσε στο διαμέρισμά του, που άποτελείτο από την κρεββατοκάμαρά του κι' ένα δωμάτιο μουσικής, και δεν έβγαινε απ' αυτά, παρά μόνο όταν είχε καλεσμένους σε τσάι ή μουσικές έσπεριδες. Γιατί έδινε συχνότατα—τέσσερες—πέντε φορές την εβδομάδα—μουσικά τσάγια και μουσικές έσπεριδες, στις όποιες, εκτός των φίλων του, καίονσε επί πληρωμή, τους καλύτερους μουσικούς της Εύρωπης και συνηθέστατα τον διάσημο Όλλανδό βιολινοεπίστα Βάν ντερ Βέλντ και τον επίσης διάσημο βιολιστή Πλόττεν Ουόρθ.

Στις αίθουσες που ήτανε συγκεντρωμένοι οι καλεσμένοι του, έκανε αναπόφραξη ζέστη. Και γι' αυτό, όσάκις ο Έντερσον έβρισκε για λίγο έξω, εκείνοι άνοιγαν κανένα παράθυρο. Όταν ο Έντερσον ξαναγύριζε, το καταλάβαινε άμέσως.

—Πού; άνοιξε το παράθυρο; φώναζε.

Κι' άμέσως, για να μη τον στενοχωρήσουν, το ξανακλείνανε.

Παρ' όλα τα εκατομμύριά του και τα τεράστια ποσά που ξόδευε για τις συλλογές του, για τους καλεσμένους του και για τους μουσικούς και παρ' όλον ότι παρείχε στους ύπηρετές του όλες τις ανέσεις, ο ίδιος ήταν άπανάστατα λιτοδύατος.

Ήταν πολύ φιλόφρωνος και γενναϊόδορος. Όπόσο, δεν μπορούσε να χιονέμη δυό είδων ανθρώπους, τους έκ συστήματος τζαματιζήδες κι' εκείνους που προσπαθούσαν με ψεύτικα τεχνάσματα να τον καταφέρουν να τους εύεργετήση ή κι' τους βοηθήση άποσδιότατα. Άξια περισσότερο δεν έχόνευσε τους ανθρώπους που ένα καταφέρυγαν στη γενναϊοδωρία του, οι ίδιοι ήταν σκληροί και δεν έδιναν βοήθεια σ' όσους είχαν ανάγκη.

Κατοπε συμπαθηός έναν μικροσωτό απ' το Άμπιφορντ, τον όποιο βοηθούσε συχνά οικονομικώς. Μια μέρα όμως του είπανε, ότι ο άνθρωπος εκείνος ήταν σκληροκαρδός και δεν έδινε νερό ούτε στον άγγελό του.

Χωρίς να χάζη στιγμή, ο Έντερσον διέταξε να του φέρουν μια φρεσιά ναύτη, ψεύτικα γεννα και μουστάκια, μεταμφέστηκε έτσι σε γέρο ναυτικό, φόρεσε κι' ένα ζευγάρι ματογυάλια και κρατώντας στο χέρι ένα κλουβί μ' ένα καθαρίσι μέσο, πήγε και χτύπησε την πόρτα του προστατευομένου του. Όταν εκείνος του άνοιξε και τον ρώτησε τί θέλει, ο εκατομμυριούχος, αλλάζοντας τη φωνή του, είπε:

—Εμ' ένας φτωχός γέρος που δυστυχά κι' ήρθα να σ' παρακαλέσω ν' αγοράσετε αυτό το πουλί. Το πουλάω, φυσικά, γιατί θέλω να πάρω ψομί για την οικογένειά μου.

—Δεν μου χρειάζονται πουλιά! άποκρίθηκε άπότομα ο άλλος, κι' έτοιμάστηκε να κλείση την πόρτα.

—Τουλάχιστον, έχετε την καλωσύνη να μου δώσετε μια μικρή βοήθεια;

—Σεκουμάτσου γρήγορ' από δω!

Κι' επειδή ο ψευτοναυτικός δεν έννοούσε να φύγη, ο άλλος άρχισε να τον βρίζει και να τον φοβερίζει, ότι θα φωνάξη άστραφύλακα, για να τον συλλάβη ως ύπιδαν.

Ο Έντερσον έφυγε. Σε λίγες ημέρες όμως, που ο προστατευομένος του πήγε να τον ιδή, δέταξε να τον φέρουν μέσα, κι' όταν εκείνος άρχισε να του μιλά με δουλοπρέπεια για τις οικονομικές του ανάγκες, ο εκατομμυριούχος του άποκάλυψε την άλήθεια, τον έβρωσε και τον πέταξε έξω με τις κλωτσιές. Από τότε, δεν θέλησε να τον ξαναβιδή μέχρι του θανάτου του.

Στους έκ συστήματος τζαματιζήδες εσαύρασε τις πιο περιεργές και πιο σκληρές φάρσες. Παρακολούθουσε με τρόπο τους καλεσμένους του κι' έστημάδανε εκείνους οι όποιοι, κάθε φορά που πηγαίνανε

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤ' ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΑΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Ειδήσεις, πληροφορίες, κεντρικολιό)

συμπαθέστατος ήθοποιός του κινηματογράφου Λίους Στόν — «ό ξηφός με τὰ κάτασπρα μαλλιάς, όπως τὸν ἀποκαλοῦν οἱ συνάδελφοί του — εἶχε τελευταία μὰ νύστημ δικαστικὴ περιπέτεια.

—Μία κυρία ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ τὸν ἄλεσε στὸ δικαστήριον νὰ δώσει μερικὲς ἐξηγήσεις... γιὰ τὸ παρελθόν του, ἐπειδὴ ὁ καλλιτέχνης μοιάζει καταληκτικὰ μὲ τὸ σύζυγόν της, ὁ ὁποῖος ἐξαφανίστηκε πρὸ δεκαπενταετίας. Μὲ ἄλλα λόγια, ἡ λαμπρὴ αὐτὴ κυρία εἶχε τὴ γνώμη διὰ τὸ Λίους ἦταν ὁ σύζυγός της, ποὺ ἄλλαξε ὄνομα... γιὰ νὰ μὴ τὸν ἀνακαλύψῃ!

—'Ο Λίους Στόν πῆρε τὸ πρᾶγμα στ' ἄσπεια. Δῆλωσε, μάλιστα, στὸ δικαστήριον μὲ μεγάλη σοβαρότητα: «'Η κυρία μὲ εἶδε νὰ παίζω σὲ τόσα φιλμ τὸ ὄλο γόητος ποὺ ἀφίνει τὴ μὰ γυναῖκα γιὰ νὰ πᾶρῃ τὴν ἄλλη, ὥστε πιστέψω στὸ τέλος διὰ ἐμὰ ἐξ επαγγέλματος ἀπατεῶν τῶν γυναικῶν... Τὸ βέβαιον πάντως εἶνε διὰ ἂν εἶχα τὴν εὐτυχία νὰ τὴν γνωρίσω πρὶν ἀπὸ δεκαπέντε χρόνια, δὲν θὰ ἔκανα ποτὲ τὴν ἀνοήσιον νὰ ἐγκαταλείψω μὰ γυναῖκα τόσο ὀραία...»

—'Η κυρία ἐμεῖς εἰδίας φιλαρέσκως, ἀκούοντας αὐτὸ τὸ κομπλιμέντον καὶ παρακάλεσε τὸν πρόεδρον τοῦ δικαστηρίου νὰ μὴ ἐνοχλήσῃ περισσότερο τὸν καλλιτέχνη...

—'Εχουν καὶ οἱ ἀστέρες πὰ βάσανά τους, ὅπως οἱ κοινὸι θνητοί. 'Η Ζᾶν Μάρλοου, λόγου χάρι, — ἡ ποὺ χαρδεμένη βεντέττα τοῦ Χόλλυγουντ, ἀνησυχεὶ καὶ φοβάται διὰ διατρέχει τὸν κίνδυνον νὰ βγάλῃ ὄνομα ἐβλάτω, μοιραίας δηλαδὴ γυναικας. 'Η ἀλήθεια εἶνε διὰ τέτοιους ὀδύλους ὑπερῶν σ' ὅλα τὰ φιλμ στὰ ὁποῖα εἰπαίξε ὡς τώρα. Μὰ τὸ ἰδανικὸν της δὲν εἶνε αὐτὸ. 'Η Ζᾶν θέλει βέβαια νὰ εἶνε ἐλλειπτικὴ καὶ γοητευτικὴ, μὰ χωρὶς νὰ παρουσιάζεται σὰν γυναῖκα ποὺ σπέρνει γέλωτ της τὸν ἄνδρην καὶ τὴν καταστροφῇ... Δὲν θέλει νὰ εἶνε ἡ προσωποποίησης τῆς σκληρῆς καὶ ἀνεξίτητης ὀμορφίας. Θέλει νὰ ἔχη κατὰ τὸ ἀνθρώπινον ἐπάνω της...

—Καὶ ἐπέμενε τόσο νὰ μὴ διατηρήσῃ στὴν ὀθὼν τὸ χαρακτῆρα τῆς «βλάτω» ὥστε ὁ σκηνοθέτης της ἔκανε τὴ χάρι ποὺ τοῦ ἤρπαισε καὶ τῆς ἔδωσε στὸ τελευταῖον τῆς φιλμ «'Η γοητευτικὴ» τὸ ὄλο μιάς νέας χαριτωμένης, μὲ ἀπὴλὴ καὶ ταπεινὴ καρδιά...

—'Η ὀμορφιάτῃ Γαλλίς βεντέττα Φλορέλ — ἡ γυναῖκα μὲ τὸ στυγεῖον παρελθὸν καὶ τ' ἀμείρητα ἐρωτικὰ σκάνδαλα, εἶπε τελευταία τὰ ἐξῆς στὸ συντάκτῃ ἐνὸς παρισνοῦ κινηματογραφικοῦ περιοδικοῦ, σχετικὰ μὲ τὸ ντύσιμόν της:

—«'Όταν δὲν παίζω, φοροῦ τοιαύτεις σκούρες καὶ κατὰ προτίμησιν, μαῖον ἀνοσμίλ. 'Όταν ὀμως γυρίζω σὲ φιλμ φοροῦ, ἀπεναντί-

στὴν ἑπαυλὴ του, φροντίζανε νὰ ταπεινῶνε ἀρκετὰ ἀπ' τὰ ποὺ ἀκριβὰ του ποῦρα.

Τὶ αὐτοὺς ἔβαζε νὰ τοῦ φτείνον πολλὰ ποῦρα ἀπ' τὸν ποὺ πρόστυχο καὶ τὸν ποὺ βαρὺ καπνὸ καὶ τὰ τοποθετοῦσε μέσα στὰ πολυτελῆ κοτυὰ τῶν ἀκριβοτέρων μαρκῶν. Ἀντιθέτως δέ, τὰ καλὰ ποῦρα τὰ ἔκρυβε μέσα σὲ κοτυὰ κατατρίτης ποιότητος. 'Ἐτα οἱ τζαματζῆδες ἐτιμωροῦντο. Κάθε τόσο μάλιστα ὁ 'Εντεροσν ἔπαυρε μόνος του τὸ πολυτελὲς κοτυὰ καὶ τοῦ προσέφερε ὑποχρεωτικῶς ἀπὸ ἓνα ποῦρον, δινόντάς τους καὶ φωτιὰ ὦ ἀνάγνω, γιὰ ν' ἀπολαμβάνῃ ἔτσι τοὺς μορφασιμὸς τῆς δυσανεξίας τῶν καὶ τὰ βηξήματά τους.

Μία ἀδυναμία του ἦταν νὰ πηγαίῃν κάθε βδομάδα στὸ γαῖδουροπάζαρο τοῦ Κόβεν Γ'άοντνεν καὶ ν' ἀγοράζῃ ὀλα τὰ γέρινα, τ' ἀρωστικμένα καὶ τὰ καχεκτικὰ γαδούρια καὶ νὰ τὰ στέλνῃ ἔπειτα στὰ ἀπέρσινα λειβάδια του ποὺ ἦσαν δίπλα στὴν ἑπαυλὴ του.

'Ἐκτός ἀπ' τοὺς τζαματζῆδες, συνήθιζε νὰ σκαρώνῃ φάρσες σ' ὀλους τοὺς ἀνθρώπους. Τὶς νύχτες, στοὺς διαδρόμους τῆς ἑπαυλεῶς του, ἄπου δὲν ὑπῆρχαν παρὰ μόνον λάμπες πετρελαίου καὶ πολυέλαιον, σχηματίζονταν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ οἰκίαι. 'Ο 'Εντεροσν παραμόνευε ἐπ' αὐτῆς καὶ ὄταν κανεὶς ἀπ' τοὺς φιλοξενουμένους του γυρίζε μόνος του στοὺς διαδρόμους, αὐτὸς βρόντοπως δυνατὰ, μὲ δύναμιν, μὰ ἀπ' τὶς πόρτες, γιὰ νὰ τὸν ἔαφνίσῃ καὶ νὰ τὸν τρομάξῃ.

Μία φορὰ ἔκανε περὶτοια μὲτὶν μὲ διὸ φίλους του στὸν κῆτρο καὶ εἶδε ἓνα κηπουρὸ ποὺ κομῆτανε σὴ γλῆσιν. Ἀμέσως σταμάτησε, πλησίασε τὸν κομωμένο κηπουρὸ καὶ, βγάζοντας τὸ πιστόλι, τὸ ἔφερε κλάς σ' αὐτὸ του καὶ πυροβόλησε στὸν ἀέρα.

ας, ἀνοιχτόχρωμες τοιαύτεις. Προτιμῶ τὰ χρώματα ἐκεῖνα ποὺ φαίνονται σὴ φωτογραφία γυρίζω ἀνοιχτά. Εἶνε τὰ ποὺ συμπαθητικὰ καὶ εὐχάριστα στὸ μάτι χρώματα. 'Όταν παίζω, προσπαθῶ νὰ προηοῦμαι τῆς μόδας, σὲ τρόπο ὥστε τὸ ντύσιμό μου νὰ φαίνεται ὀκωσῶδηποτε συγχρονισμένον ὀστερ' ἀπὸ διὸ-τρία χρόνια καὶ νὰ μὴ προ-καλῇ μειδιάματα μὲ τὴν ντεμοντέ ἐμφάνισίν του...».

—Γιὰ τὸ γύρισμα ὀμορμένων σκηνῶν τῆς «Λευκῆς Ἀδελφῆς», ἐνὸς φιλμ στὸ ὁποῖο θὰ πρωταγωνιστήσῃ ἡ 'Ἐλεν Χάις καὶ ὁ Κλάρκ Γκῆντλ, χρειάστηκε νὰ κατασκευασθῶν στὸ στούντιο μὴ λίμη, περιτριγυρισμένη ἀπὸ ἓνα πάρκο. Τρεῖς τόνοι λαμαρίνας χρησιμοποιήθησαν γιὰ τὴν κατασκευὴ τῆς λίμνης. Καὶ πολλὰ βαγόνια ὀμοιον μετεφέρθησαν ἀπὸ μακρινὰ σημεία γιὰ νὰ στροβιθῶν ἡ δεικτοστοχίαι. Τὸ ποὺ ἀσυνήθιστον ὀμως εἶνε διὰ τὸ ντεκόρ αὐτὸ ἔχει καὶ δώδεκα τελῶνια δέντρα, ποὺ τὰ ἔσφιζον ἀπὸ ἓνα δάσος γιὰ νὰ τὰ φυτῶν μῆσα στὸ στούντιο!.

—'Ἐνα παρισνὸν κινηματογραφικὸν περιοδικὸν ἀπέτανε στὶς διασημότερες δειτέτες τῆς γαλλικῆς ὀθῶνης τὸ ἐξῆς ἐρωτήματα: «Πῶς κατορθώνετε καὶ κλαίτε σὲ μὴ δραματικῇ σκηνῇ;»

—'Ἰδοὺ τὴ ἀπάντησις ἡ Σοῦζυ Βερντόν στὸν συντάκτῃ τοῦ περιοδικοῦ: «Κἀνενα τεχνικὸν μέσον δὲν μπορεῖ ν' ἀντικαταστήσῃ τὴν πραγματικὴν, τὴν εὐκρινῆ συγκίνησιν. Ἐπίσης φρονῶ, διὰ ἡ ἀνάμνησιν λιπρῶν γεγονότων δὲν μπορεῖ, σὲ μὴ ὀμορμένη στιγμῇ, νὰ προκαλέσῃ τὰ δάκρυα τοῦ καλλιτέχνη, ἂν ἡ συγκίνησις δὲν πηγάζῃ ἀπὸ τῆς δραματικῆς ὑπόθεσι τοῦ πενῶν.»

—Δὲν σὰς συνέθη ποτὲ νὰ θέλετε νὰ κλάψετε σὲ μὴ σκηνῇ καὶ νὰ μὴ σὰς ἔρχωνται δάκρυα;» ρώτησε τὴ βεντέττα ὁ δημοσιογράφος.

—«'Όχι, ποτὲ. Εἶμαι, βλέπετε, τόσο συνθηθισμένη σ' αὐτοῦ τοῦ εἶδους τὶς σκηνῆς! Ἐξ ἄλλου, ἔχομε καὶ τὸ δυνατὸ φῶς τῶν προβολῶν, ποὺ κορυφᾷ τὰ μάτια καὶ προκαλεῖ δάκρυα. Θὰ μπορούσα νὰ προσέσω καὶ τὴν ἐξῆς λεπτομέρεια: 'Όταν ἦσιν μικρῇ, συνήθιζα νὰ κλαίω μὲ τὴν παραμικρῇ ἀσχημῇ. Καθὼς βλέπετε, λοιπὸν τὸ κλάμα εἶνε παλῆ συνθήσια γιὰ μένον.»

—Καὶ ἡ Σοῦζυ Βερντόν — προσθέτει ὁ παρισνὸς δημοσιογράφος — ἐνὸς ἔλεγε αὐτὰ, εἶχε τὸ πρόσωπό της φωτισμένον ἀπὸ ἓνα ἀνοιχτόκαρδον γέλιο, σὰν νᾶθελε νὰ διαψεύσῃ τὰ λεγόμενά της.

—'Ορίστε τώρα καὶ ἡ ἀπάντησις τῆς Σουζάνας Μπαγκῆ, ποὺ ἔκανε τὸ ὄλο τῆς αὐτοκράτειρας Εὐγενίας στὶς «Αὐτοκράτορι-

κῆς Βιολέττες»:

—«Δὲν μοῦ εἶνε καὶ τόσο δύσκολον νὰ βάλω τὰ κλάματα, ὅποτε θέλω. Πρὶν ὀρχίσω νὰ παίζω μὴ δραματικῇ σκηνῇ, συγκεντρώνω καὶ στὸν ἑαυτό μου καὶ θυμῶμα διάφορα λιπρὰ περιστατικὰ τῆς ζωῆς μου. Πολλῆς φορῆς μὲ βοηθᾷ γιὰ νὰ κλάω καὶ ἡ μουσικῇ, μὴ μελαγχολικῇ μελωδία λόγου χάριν. Ποτὲ μου ὀμως δὲν ἔχρησιμοποίηση γλυκερινῇ ἢ ἓνα φιαλίδιον μὲ ἀλκαλικὰ, ὅπως κάνουν οἱ πρωτότερον ἠθοποιοί. 'Η ἀλήθεια βέβαια εἶνε διὰ, μετὰ τὰ διὸ αὐτὰ μέσα, τὰ δάκρυα τρέχουν ποτᾶμ, μὰ ἡ ἔκφρασι τῆς συγκινήσεως δὲν εἶνε ἀληθινή, δὲν μεταδίδεται στὸν θεατή.»

—'Η γερμανικὴ κινηματογραφικῇ παραγωγῇ διατρέχει τώρα περὶτοια ναρκώσεως. Τὰ στούντιο δὲν γυρίζουν πετὰ φιλμ, ἐπειδὴ δὲν ἔχρουν ἂν ἡ χιτρερικῇ λογοκρισία θὰ τὰ ἐγκρίνῃ ἢ ὁ ἀπαγορεύσῃ τὴν προβολὴν τους.

Ἡ Γαλλίς βεντέττα Ἰρὲν Ντιόν, στὸ νῆο τῆς φιλμ «Μπᾶν — Στρέη».

Ἡ περὶσσημ Γαλλίς ἠθοποιὸς τοῦ θεάτρου καὶ τοῦ κινηματογράφου Οὐγκῆτ Ντυρλό.